

teter för sig, utan inre gemenskap med hvarandra, blef naturligtvis i hvarje monads perceptioner innehållet ett annat, än det förnimmande väsendet sjelft, hvilket således ej var sjelfmedvetande eller person. De svårigheter, som till följd af denna åsigt måste uppkomma vid förklaringen af kunskapens och handlandets möjlighet, kunde endast lösas genom den s. k. "harmonia præstabilita", hvarigenom en sådan anordning egde rum uti monadernas lif och verksamheter, att de fullkomligt svarade emot eller passade för hvarandra. Genom denna åsigt, att i hvarje monad universum på ett eget vis afspeglade sig, alltefter monadens eller spegelns särskilda beskaffenhet, hade af Leibnitz redan häntydts på det resultat, som uppkom ur Kants "Kritik der reinen Vernunft", eller att i meniskoanden låge a priori endast kunskapens former, hvaremot innehållet ej härledde sig ur anden, utan gäfves honom a posteriori medelst hans förmåga af sinnlighet. Förstånd och sinnlighet blefvo derföre enligt Kant kunskapens factorer. Denna kunde derföre blott vara erfarenhetens, blott en kunskap om tingens företeelser, ej om tingen i sig sjelfva, och såsom be-